

Su Quinn
De debutante

ROMAN

SU QUINN

De debutante

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Where the Ivy Grows*
Oorspronkelijke uitgever: CreateSpace
Vertaling: Bonella van Beusekom
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Richard Bolls
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Su Quinn
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 375 1 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ik hoor een stem.

‘Nee. NEE! Niet weer.’

Het is Marc. Hij schreeuwt.

Mijn ogen schieten open en ik voel Marcs armen om me heen verstrakken. We liggen in bed met onze gezichten naar elkaar toe, mijn naakte lichaam tegen zijn blote borst gedrukt. De zon komt op en door het slaapkamerraam zie ik een roze schijnsel.

Marc knijpt zijn ogen dicht. Het lijkt alsof hij pijn heeft.

‘Marc?’ zeg ik.

‘Ga bij haar uit de buurt!’ schreeuwt hij en zijn armen grijpen me nog steviger vast.

Ik staar naar zijn gesloten oogleden die trillen over zijn mooie blauwe ogen.

Op Marcs bleke gezicht valt de gloed van het morgenrood. Hij heeft het moeilijk en ik kan er niet tegen.

‘Wat is er?’ fluister ik. ‘Marc? Gaat het wel goed?’

Marc schiet overeind en trekt me op zich. Hij kijkt verbijsterd – als een jongetje dat op het punt staat in huilen uit te barsten.

Ik veeg zijn haar van zijn voorhoofd. ‘Had je een nachtmerrie?’

Hij doet zijn mond open en weer dicht en trekt me tegen zijn borst aan.

‘Dat was niks,’ mompelt hij, maar zijn stem klinkt gespannen. ‘Alleen maar... een droom over iets wat lang geleden is gebeurd. Sorry dat ik je wakker heb gemaakt.’

‘Maakt niet uit.’ Ik laat mijn armen om zijn hals glijden. ‘De zon komt al op. Over een paar minuten zou ik toch wakker zijn geweest.’

Marc legt me neer op het bed en ik zie zijn borst snel bewegen,

de witte littekentjes op zijn huid spannen zich met elke ademhaling. Ik leg mijn handpalm op zijn hart. Zijn huid voelt te warm.

‘Je droom... klonk naar.’

‘Nu is het voorbij.’ Hij laat zich naast me op het kussen vallen en veegt met zijn vinger over mijn lippen. Dan zoent hij me.

Ik sta op het punt iets te zeggen – hem meer vragen te stellen over zijn droom. Maar hij zoent me harder en ik verlies me in de wereld van het zintuiglijke. Zijn geur, zijn mond, zijn tong.

Hij trekt zich terug en zijn hand vindt de mijne. Hij kijkt naar onze vingers die elkaar aanraken.

‘Weet je nog van gisternacht?’ vraag ik.

Er komt een glimlach om Marcs lippen. ‘Dacht je dat ik dat zou vergeten?’

‘Misschien.’

‘Alsof ik dat zou doen.’

‘Het maakte me gelukkig. Om te zien dat je... jezelf in mij verloor.’

Marcs glimlach verbreedt zich en ik zie zijn mooie, witte tanden. ‘O, echt?’ Hij slaat zijn armen om me heen en ik voel zijn grote handen over mijn rug glijden.

‘Ja,’ zeg ik glimlachend tegen zijn borst. ‘Heel erg gelukkig.’

‘Nou. Ik ben er ook om het u naar de zin te maken, miss Rose.’ Zijn bruine haar zit slordig over zijn voorhoofd en met de bruine stoppels op zijn kaken ziet hij er net zo schattig uit als een jong hondje.

‘Was het voor jou... speciaal?’ vraag ik.

Marc veegt mijn lange haar achter mijn oren. Ik weet dat het is gaan kroezen toen ik sliep en wou dat ik een spiegel had. Maar die heb ik niet. En zolang ik het niet kan zien, doe ik maar alsof het glad en glanzend is zoals dat van Lucy Liu.

Hij pakt mijn hand en legt mijn vingers op zijn lippen, trekt ze heen en weer.

‘Speciaal is er niet het juiste woord voor.’

Ik merk dat ik begin te grijnzen. ‘En wat dan wel?’

Marc haalt zijn schouders op, gaat achteroverliggen en kijkt naar het plafond. ‘Taal is nooit mijn sterkste kant geweest. Ik ben meer van de daden.’

Ik steun op mijn elleboog en kijk naar zijn profiel. Wat is het perfect. Vanuit elke hoek ziet hij er anders uit. Van opzij, met het kleine beetje bruine dons op zijn wangen en zijn haar slordig op zijn voorhoofd, ziet hij eruit als een lid van een jongensband. Maar als hij zijn gezicht naar me toe draait, zie ik zijn volle kaak en is hij knap en krachtig: *wauw*.

‘Daden?’ zeg ik uitdagend en ik grijns nu zo ongeveer van oor tot oor.

Hij trekt me op zich en mijn haar valt naar voren over mijn schouders op zijn borst. Ik voel zijn erectie tegen mijn buik en haal diep adem. Hij heeft zo’n grote dat het me nog steeds verrast.

‘Geen woorden maar daden.’ Marc laat zijn hand over mijn rug glijden en tilt me op zich.

Ik voel zijn grote stijve tussen mijn benen. Hij is nog niet in me, maar hij heeft me precies goed neergezet zodat zijn piemel tegen me aan drukt, waardoor ik weet dat hij elk moment naar binnen kan glijden.

Zo houdt hij me vast en plaagt me. Maar ik heb geen geduld als het om Marc gaat, vooral vandaag niet. Ik beweeg mijn heupen zodat ze onder de juiste hoek staan om me te laten zakken en hem in me te laten glijden.

Dat laat Marc alleen niet toe. Hij houdt mijn heupen stevig vast.

‘U wilt wel erg graag, miss Rose. Maar het voorspel kan ook al lekker zijn.’

Ik staar hem aan. Hij weet dat dit een kwelling is. ‘Voor jou misschien.’

We kijken elkaar aan en hij ziet er volkomen relaxed uit. Alsof hij het onder controle heeft. Ik denk terug aan gisteravond en

hoop echt dat het niet eenmalig was. Dat het het begin is van meer intimiteit tussen ons.

Ik wil effect op hem hebben. En verdomme, het zal me lukken.

Ik laat mijn hand tussen zijn benen glijden, voel voorzichtig aan zijn piemel en masseer hem.

Hij zuigt zijn adem in om vervolgens uit te ademen. ‘Probeert u mij te testen, miss Rose?’

Ik knik en ben blij dat zijn greep op mijn heupen iets verslapt. Dit is mijn kans. Ik trek zijn handen weg en laat me zakken.

Er ontsnapt een lange kreun aan mijn lippen als hij steeds dieper in me komt en tot mijn vreugde zegt Marc zachtjes ‘Jezus’.

Ik kijk in zijn ogen en weet dat de mijne helemaal zacht en brooddronken zijn geworden. Het is zo ontzettend lekker als hij in me is, dat volle gevoel.

‘Je zei toch: geen woorden maar daden.’ De woorden komen haperend uit mijn mond terwijl hij zich nog verder naar binnen laat glijden. Het wordt moeilijk om te praten.

‘Ja, dat zei ik geloof ik, hè?’ Marc tilt spottend zijn ene wenkbrauw op. Nu heeft hij het allemaal weer onder controle.

‘Ja,’ mompel ik en ik voel dat mijn dijbenen zijn heupen aanraken.

Buiten hoor ik iets – geschreeuw – en ik verstrak. De stemmen zijn ver weg. Misschien voor de hekken van het college. Maar iets eraan klinkt niet goed.

‘Wat was dat?’

‘Fotografen waarschijnlijk,’ antwoordt Marc.

Ik staar hem aan. ‘Dat meen je niet.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Jawel. Ik wist dat ze hier vanmorgen zouden zijn.’

‘Maar hoe wisten ze dat jij hier zou zijn?’

Dan begint hij te lachen. ‘Dat weten ze ook niet. Ze zijn hier voor jou.’

‘Voor mij?’

‘Sophia. Denk nou eens serieus na over ons: zo gaat je leven eruitzien. De fotografen slaan hun tenten op omdat ze een glimpje van jou willen opvangen. Ik vind het vreselijk, maar daar begin je aan. Je kunt nog van mening veranderen.’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik weet wat ik wil.’

De stemmen worden wat harder en ik voel me een beetje miselijk. ‘Maar ik ben wel bang. Was jij nooit bang? Helemaal in het begin?’

Marc slaat zijn armen om me heen en trekt me tegen zijn borst. Ik voel hem in me bewegen.

‘Ooo!’

Hij duwt zijn neus in mijn hals en haalt adem.

‘Jeetje, wat ruik je lekker. Ik ben nooit bang geweest. Maar nu wel.’

Ik trek mezelf omhoog en voel zijn piemel in me draaien en kijk hem aan. ‘Echt?’

‘Ja, natuurlijk. Nu heb ik iets te verliezen.’ Hij pakt een van mijn haarlokken, windt die om zijn hand en laat die over zijn handpalm glijden. ‘Ik ben bang dat ik jou kwijtraak.’

Fronsend zeg ik: ‘Dat je mij kwijtraakt?’

Marc laat mijn haar los en aait met zijn vingers over mijn heupen. ‘Mijn wereld is niet de echte wereld, Sophia. Als dat tot je doordringt, denk ik dat je je oude leventje weer terug wilt. Ik zou het je niet kwalijk nemen. En dan ben ik er natuurlijk nog. Als je meer over me te weten komt, dan zet je het misschien op een lopen.’

‘Nee, dat doe ik niet,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Afgelopen nacht was het begin van ons samen. Het echte begin. Nu ik je heb, laat ik je niet meer gaan.’

‘Meen je dat?’ Marc grijnst en rolt me vervolgens om zodat hij boven op me ligt. Ik zuig mijn adem in.

‘Je laat me niet meer gaan?’ Hij is nog steeds in me en als mijn lichaam zich opnieuw om hem heen sluit, geeft dat een prettig, branderig gevoel.

‘Al zou ik het willen, ik zou het niet eens kunnen. Je bent een verslaving. Een slechte gewoonte.’

‘Een slechte gewoonte?’

Nu glimlachen we allebei.

‘Een héél slechte gewoonte.’

‘Je kunt alleen niet zeggen dat ik je niet heb gewaarschuwd.’ Marc grijpt mijn rug steviger vast. ‘Maar nu kun je geen kant meer op. Ik heb je precies waar ik je hebben wil.’

‘Ik zou nergens anders willen zijn.’

Zijn blik heeft ineens iets verdrietigs. ‘Kijk maar uit met je wensen.’

Ik til mijn hoofd op. ‘En dat betekent?’

‘Dat betekent... dat ik misschien kanten heb die je niet zullen bevallen.’

‘Ik weet bijna zeker dat ik die al heb gezien.’

‘Nee.’ Marc schudt zijn hoofd. ‘Er is meer.’

‘Meer?’ Ik zeg het luchtig, om te voorkomen dat zijn duistere gedachten de overhand krijgen. ‘Marc, we hebben allemaal dingen in ons waarvan we niet willen dat anderen ze zien. Maar in-

tiniteit, een relatie betekent alles delen. Licht en donker. Ik heb ook mijn donkere kanten.'

Ik denk eraan dat ik soms heel jaloers ben. En dat ik heel onzeker ben over het feit waarom Marc mij wil.

'O, ik heb uw donkere kant gezien, miss Rose.' De glimlach is weer terug op zijn gezicht en ik ben opgelucht.

'O, echt? En wat hebt u dan precies gezien, Mr Blackwell?'

'Je bent veel te goed van vertrouwen,' zegt Marc.

'Dat zou ik niet echt een donkere kant noemen.'

Hij begint op en neer te bewegen, langzaam, maar zo beslist dat het me de adem beneemt.

'O,' mompel ik, terwijl hij sneller beweegt.

Hij pakt mijn benen en slaat ze om zijn rug, hij beweegt nu hard en snel.

Na gisternacht voelen we anders samen. Nog steeds hartstochtelijk. En sexy. Maar... intiemer. Zijn lichaam lijkt met het mijne te versmelten. Is een deel van mij.

Ik neem zijn gezicht in mijn handen en kijk recht in zijn heldere blauwe ogen.

'Kom je weer klaar?' fluister ik en ik voel hem steeds dieper in me stoten. Het genot zwelt aan. 'O, god, Marc... kom je weer klaar?'

'Nog niet,' zegt hij en zijn ogen gaan dicht. 'Niet tot jij bent klaargekomen.'

Hij ademt lang uit en zijn handen grijpen mijn rug vast en hij trekt zichzelf dieper en dieper in me.

Het genot is zo intens dat het bijna pijn doet. Ik word neergedrukt door zijn gewicht en probeer een beetje te verschuiven. Hij laat me niet bewegen, laat me niet ontsnappen aan het genot. Hij heeft me bijna, heeft me bijna helemaal en dat weet hij. Nog een paar stoten en dan ben ik de zijne. Maar ik wil dit niet alleen doen. Ik wil dat hij helemaal met me meegaat. Net als afgelopen nacht.

‘Wacht,’ zeg ik hijgend. ‘Ik wil dit nog niet. Niet zonder jou.’

Hij rolt op zijn rug en neemt mij mee.

‘Ik moet je zien,’ zegt hij en hij tilt me op van zijn borst.

‘O god, Marc,’ mompel ik en ik beweeg op en neer. Ik kan er niets aan doen. Niet meer goed nadenken. Ik moet bewegen. ‘Marc. O Marc.’ Golven van warmte trekken door mijn benen omhoog. Ze stromen allemaal tegelijk mijn buik binnen en ik val voorover op zijn borst.

Marc pakt mijn heupen steviger vast en laat me niet ontsnappen, terwijl de warmte zich door mijn hele lichaam verspreidt.

‘O,’ mompel ik en ik voel me in elke cel van mijn lichaam bevredigd. Maar het gaat gepaard met een verdrietig gevoel. Hij is niet klaargekomen. Ben ik hem weer kwijt?

‘Marc...’

Hij legt me het zwijgen op door zijn lippen tegen de mijne te drukken en me daarna heen en weer te wiegen. Een, twee, drie keer en dan...

Hij kreunt en knijpt zijn ogen dicht, zet zijn tanden op elkaar. Daarna ontspant zijn hele lichaam zich en zakt hij neer op het bed met zijn ogen half dicht.

‘Ben je...?’ vraag ik.

Marc knikt zachtjes.

Ik begraaf me in zijn borst, kruip tegen hem aan, voel zijn littekens en zijn borsthaar, glimlach, terwijl ik zijn armen om me heen voel.

‘Ik hou van je,’ fluistert hij. ‘Ben je er klaar voor om de wereld onder ogen te komen?’

3

Ik probeer er niet over na te denken wat ons buiten het college te wachten staat.

In Marcs armen, nestelend in mijn slaapkamer, zijn we veilig. Maar buiten... ik weet dat er paparazzi op ons staan te wachten. Op mij staan te wachten om precies te zijn.

Ze krijgen vanochtend een machtig verhaal. Een extraatje van Marc Blackwell.

Ik denk aan de foto die ze van Marc en mij hebben genomen bij het huis van mijn vader. Wat gaan ze daar in godsnaam voor verhaal van maken in de ochtendkranten? Onschuldig meisje verleid door verdorven oudere man? Of: hoerige studente verleidt haar leraar, de hunk uit Hollywood?

‘Weet je zeker dat je er klaar voor bent?’ vraagt Marc nu serieus. Ik ging helemaal op in zijn speelse kant en zou dolgraag willen dat we een normaal stel konden zijn. Maar... dat zijn we niet. In geen enkel opzicht.

‘Bijna.’ Ik geniet van mijn wang tegen zijn warme borst en wil nog een paar minuten van hem – zijn naakte huid, zijn heerlijke geur en zijn sterke armen.

Zo liggen we even tot ik mezelf dwing in beweging te komen.

‘Laten we het doen,’ zeg ik en ik maak me van hem los.

‘Weet je het zeker? Want ik zou naar buiten kunnen gaan zonder dat ik gezien word, Sophia. Je kunt dit nog aflazen. Ik wilde dit allemaal niet voor jou. Geloof me. Dit wil ik nog steeds niet.’

‘Maar ik wil jou,’ zeg ik. ‘En dan krijg ik dit erbij. Dat hoort bij jou.’

Marc gaat op zijn elleboog liggen en ik zie zijn lange, gespierde arm. ‘Laten we ontbijten, dan geven we hun daarna hun foto’s.’

Ik schud mijn hoofd. 'Ik krijg geen hap door mijn keel van de zenuwen.'

'Maar je moet iets eten.'

'Echt, dat kan ik niet. Ik wil dit gewoon achter me hebben.'

Marc zucht. 'Prima. Als je erop staat.'

Ik glijd van hem weg en loop naar mijn kast. Ik trek een schone onderbroek aan en mijn hand blijft even hangen boven een mari-neblauw broekpak dat ik van Jen voor mijn audities moest kopen. Ik moet er verzorgd uitzien. Competent. Volwassen. Niet te jong.

Ik voel Marc achter me en over mijn schouder trekt hij mijn favoriete skinny tevoorschijn.

'Je moet dragen wat bij je past,' zegt hij. 'Wees jezelf vandaag. Ze moeten weten wie je echt bent. Van degene die je echt bent zullen ze houden, net als ik.'

Ik draai me om en kijk in zijn blauwe ogen, die vandaag zo helder en licht zijn als diamanten waarin de lucht weerkaatst. 'Marc, hou je van me? Ik bedoel... dat denken ze allemaal, toch? Waarom zou iemand als jij verliefd worden op iemand als ik?'

Hij glimlacht en mijn hart smelt. 'Omdat jij bent wie je bent.'

'En dat houdt in?'

'Jij ziet het zelf niet, hè?'

'Wat zie ik niet?'

'Waarom mensen van je houden?'

'Mensen houden niet van me,' zeg ik lachend. 'Tenminste niet meer dan van anderen. Ik kan gewoon niet zien waarom jij van me houdt. Ik ben heel gewoon. Een gewoon meisje uit een gewoon dorpje.'

'Jij bent absoluut niet gewoontjes,' zegt Marc. 'Ik heb in mijn hele leven nog nooit iemand ontmoet die zo is als jij. Als jij een willekeurig meisje was geweest, zou dit allemaal nooit zijn gebeurd.' Hij zucht. 'Jezus, wat een puinhoop.'

Ik voel pijn in mijn borst. 'Puiinhoop? Zie je ons zo?'

Marc tilt zijn hoofd op en hij kijkt gepijnigd. 'Niet jou. Mezelf.'

‘Maar jij bent geen puinhoop. Je bent perfect.’

Marc lacht. ‘En daarom hou ik van je, Sophia. Omdat jij alles positief ziet.’ Hij slaat zijn armen om me heen. ‘En nu aankleden. Je publiek wacht.’

4

Verblind door het felle zonlicht lopen we hand in hand de studentenvleugel uit. Ik draag mijn prettigst zittende kleren – een zwarte trui die ik al eeuwen heb, een spijkerbroek en mijn All Stars. Gewoon zoals ik ben.

Natuurlijk heb ik ook de marineblauwe kasjmieren jas aan die Marc voor me heeft gekocht. Hij zit als gegoten en geeft me een veel beter figuur dan ik heb. Een klein beetje van Marc kan vandaag geen kwaad.

Marc draagt dezelfde kleren als gisteravond: een donker T-shirt, een cargobroek en grijze gympen. Hij heeft gedoucht en zijn haar is een beetje vochtig.

En geen jas aan, natuurlijk. Echt Marc. Het is vandaag echt heel koud, maar daar heeft hij totaal geen last van. Hij ziet er echt uit als een actieheld en ik sta er verbaasd over dat deze man, deze knappe Hollywoodacteur, mijn hand vasthoudt. We zijn samen. Een gek gevoel om die woorden zelfs maar te denken. Maar het is echt zo.

Het terrein is rustig en leeg en het knerpemde geluid van onze voeten op het grindpad doorbreekt de totale stilte. Ik denk dat dat komt door al die slapende studenten die op een paar meter afstand van ons in hun warme bed liggen. Zij hebben geluk. Het enige waar zij zich druk over hoeven te maken is ontbijten en de colleges van vandaag volgen.

Het is een mooie, koude, heldere dag en de ijzige witblauwe lucht doet me denken aan de dag dat Marc me in het bos vond. Er schijnt een mistig zonnetje boven ons, het is echt herfst geworden. Bijna winter. De lucht is koud en er komen wolkjes uit onze mond.

Wat gebeurt er met mijn leven op het college als we het wereldkundig maken?

‘Marc.’ Ik knijp in zijn hand en trek eraan zodat hij stopt. ‘Wat gebeurt er nadat we dit openbaar hebben gemaakt? Kom ik hier ooit weer terug?’

Marc glimlacht. ‘Natuurlijk. Dat is allemaal al geregeld.’

‘Hè... hoe dan?’

Marc pakte mijn beide handen vast. ‘Ik heb alles gepland.’ Hij trekt zijn ene wenkbrauw op. ‘In het hoogstonswaarschijnlijke geval dat je zou beslissen om je privacy en je veiligheid overboord te zetten om samen te zijn met een man als ik.’

Ik glimlach. ‘Dan wist je vast hoe gemakkelijk die keuze voor mij zou zijn.’ Ook ik trek mijn wenkbrauw op.

‘En ik heb nog andere plannen klaarliggen.’

‘Andere plannen?’

‘Voor het geval je van mening verandert.’

‘Van mening verandert?’ Ik slik. Heeft hij dan geen idee wat ik voor hem voel? ‘Ik verander niet van mening.’

Marc schudt zijn hoofd en hij fronst zijn voorhoofd. ‘Dat moet je niet te snel zeggen.’

‘Marc, ik..’

Hij knijpt in mijn hand. ‘Ik ga je geen les meer geven. Tenminste niet in de collegezaal.’

‘Nee, Marc. Dat had je beloofd. Je kunt niet vertrekken. De andere studenten...’

‘Sophia. Je zou inmiddels moeten weten dat ik mijn beloftes aan jou nooit zal verbreken. Ik blijf de andere studenten lesgeven. Maar tussen jou en mij wordt het privéonderwijs. Jij komt niet meer naar mijn colleges. Ik denk niet dat dat gepast zou zijn, jij wel?’

Ik denk erover na. Het lijkt een ideale oplossing, dus... waar zit ik nog mee?

Ik hou mijn adem in. ‘Dit soort dingen, kunnen we het daar van tevoren over hebben?’

‘Ben je het niet eens met mijn plannen?’

‘Ik ben het er niet mee eens dat het me niet wordt gevraagd.’

Marc trekt me tegen zijn borst aan en het zwarte katoen wrijft tegen mijn wang.

‘O Sophia, Sophia. Ik beloof je dat ik mijn best zal doen om niet meer zo’n controlfreak te zijn. Voor jou is alles mogelijk.’ Hij zegt het luchtig, maar ik merk dat hij het serieus meent.

‘Het is oké,’ fluister ik en ik pak zijn handen vast.

‘Kom op.’ Hij knijpt in mijn vingers. ‘Ik wil nu weten wat ons daar te wachten staat. Hoe eerder ik dat weet, hoe beter.’

We lopen hand in hand het paadje af. Als we de hoek omgaan, zie ik voor ons de hekken van het college en mijn hart bonst in mijn keel.

Daar, achter het gietijzer, verdringt een zwarte zwerm fotografen zich, ze worstelen met elkaar om dicht bij de spijlen te komen.

Sommigen zijn op de hekken geklommen en duwen hun camera’s over de metalen punten heen. Anderen worden tegen de zwarte stangen aan gedrukt, hun jassen geplet, hun armen en benen steken erdoorheen.

O mijn god.

Een flits. En nog één. Dan tientallen, *klik, klik, klik*, het lijkt wel een pan met popcorn.

Ik breng mijn hand naar mijn ogen.

‘Marc...’

‘Blijf dicht bij me.’ Zijn stem is koud. Boos. ‘We hebben hier goede beveiliging. Ze komen niet over het hek. Blijf gewoon dicht bij me staan. Jezus, ik wou dat je dit niet hoefde te doen. Dat we met het vliegtuig naar mijn eiland konden gaan en dat je nooit meer iets met al deze flauwekul te maken zou hebben.’

‘We moeten dit doen.’ Ik slik, het kost me moeite. ‘Ik wil niet in de schaduw leven.’

Marc trekt zijn wenkbrauw op. ‘Maar in de schaduw kun je veel lol hebben.’

Ik glimlach. ‘Misschien wel. Maar ik hou van het licht. Zonder zonlicht groeit er niets.’

We lopen naar voren, ik met trillende knieën. Er zijn zo veel fotografen. En ze lijken zo... gewelddadig. Inhalig. Gevoelloos. Het enige wat ze willen is een stukje van ons. Het kan ze niets schelen dat wij mensen zijn.

‘Waar zijn die allemaal vandaan gekomen?’ fluister ik en het valt me op dat een van de fotografen een pak draagt. Zijn houding maakt dat hij er belangrijk uitziet – het lijkt wel een advocaat of een zakenman. Terwijl de andere fotografen om een plekje knokken, blijft hij koeltjes vooraan staan en niemand probeert hem weg te duwen.

Hij heeft een lang gezicht, keurig getrimde zwarte bakkebaarden en golvend zwart, modieus geknipt haar. Door iets in zijn grijze ogen moet ik aan een detective denken – hij heeft iets slims wat me angst aanjaagt.

Ik denk dat ik hem al eens eerder heb gezien, en dan dringt het tot me door. Dat is Giles Getty. Van de *Daily News*.